

ἀδιάκριτον διακόπτοντα, ἐν ᾧ ἐλείνος, συμπληρωθῶν τὴν γνώμην του λέγει : « Πραγματικῶς, ἔχετε δίκαιον, συμφωνῶ καὶ ἐγώ· ἀπαγγέλλει πολὺ εὐμορρα ὁ ἀνεψιός μου, καὶ μὲ αἰσθημα : Ἐμπρός λοιπὸν, μικρὸ μου, ἀποτελεῖσέ μες τί ἀπέγεινεν ἢ ἀλώπηξ ἢ κολοβή, ἢ κατεργάρα. . . » Μετὰ τὴν κατὰ παυσιν τοῦ ἐπεληθόντος γέλωτος, οὐ μετέσχε καὶ ὁ αἴτιος, οὐδὲ ὅλως ὑποπτεύων τὸ σφάλμα του, ἐπανελάθεν ὁ μικρὸς προσπαθῶν νὰ καταστέλλῃ τὸν γέλωτα. . .

Κ' ἐνόσω εἶχε νὰ ζητῇ
τὸ ἠκολούθει καὶ αὐτὴ
κ' ἔστρεφ' ἐδῶ κ' ἔστρεφ' ἐκεῖ. . .
Ἄλλὰ ὡς εἶδεν ἡ κακὴ
πῶς γλύκισμα δὲν ἔχει,
τρέχει κί' ἀκόμη τρέχει. . .

Καὶ τὴν τελευταίαν φράσιν συνάδουσε μετὰ δυνατοῦ καγχασμοῦ ὁ μικρὸς ἠθοποιοὺς, ὃν οἱ πάντες ἀμιλλῶνται ἀσπαζόμενοι καὶ ἐγκωμιάζοντες. Μεταβαίνομεν δὲ φαιδροὶ καὶ θορυβώδεις εἰς τὸ ἐστιατόριον προπορευομένου τοῦ γηραιοῦ πατρὸς μου, ὅστις, ἀφ' οὗ πάντες ἐκαθήσαμεν, ἀνέστη διὰ μιᾶς ἀναφωνῶν :

— Ἀλήθεια, δὲν μου λέτε, παιδιὰ, ποῦ εἶνε ὁ λύχνος μου ; . . Με τὸν μικρὸν μας θεατρίνον ἐλησημόνησα τὸ ὑπόγειον. — Ἐλα, μπάρμπα Κώστα μου, πάρε τὸ κἀνιστρόν σου καὶ ἀκολούθει μοι».

Ὁ ζωμὸς τοῦ κρέατος ἀχίζει, ἡ δὲ μήτηρ μου ὀρθία περιφέρουσα τὸ γλυκὺ βλέμμα της περὶ τῆς τραπέζης καὶ μειδιῶσα, βυθίζει τὸ μέγα κολιάριον ἐν τῷ ζωμῷ. . .

*
* *

Ζήτω ἡ οἰκογενειακὴ τράπεζα, περὶ ἣν κάθονται οἱ ἐκ ψυχῆς ἀγαπώμενοι, ὅπου ἔχει τις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἀγκῶνά του νὰ στηρίξῃ ὀλίγον ἐπὶ τοῦ τραπέζομανθίλου τὴν ὥραν τῶν ὀπωρικῶν καὶ ὅπου ἀνευρίσκει τις καὶ μετὰ τριάκοντα ἔτη τῆς τρυφερᾶς αὐτοῦ ἡλικίας τὰς γλυκυτάτας ἀπολαύσεις.

Ζήτω ὁ μετὰ τῶν προσφιλεστάτων συγγενῶν πανηγυρισμὸς τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους. *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ ἱατρὸς Ν* ἐπισκέπτετο τὸν πλούσιον ἔμπορον Δ* βαρῶς ἀσθενοῦντα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει ὁ ἱατρὸς ἡ ὑπὲρ τρια ἐν ἀγωνίᾳ ἔρωτᾷ :

— Ἐξοχώτατε, σᾶς παρακαλῶ, πῶς πηγαίνει ὁ ἀφέντης ;

— Δὲν εἶνε καθόλου καλὰ.

— Λέτε νὰ βαστάξῃ ἀκόμα πολὺ :

— Αἶ, ἔξερω κί' ἐγώ ; τρεῖς—τέσσαρες ἡμέραις.

— Τέσσαρες ἡμέραις μοναχὰ ! Κρίμα ! ἀκόμα θέλομε δέκα ὡς τότε. Δὲν ἔμπορούσατε, γιατρέ, νὰ τὸν διατηρήσητε ὡς τὴν πρωτοχρονιά !

*
* *

Ἐν γεύματι γαμηλιῶ.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια εἰς τῶν συνδαιτυμόνων, ἐνάμιλλος κατὰ τὴν εὐφυίαν πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον, νομίζει χρέος του νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον διὰ νὰ εὐχθῆ κατὰ τὰ εἰθισμένα.

— Πίνω, λέγει ἐγειρόμενος, εἰς ὑγίαν τῆς εὐτυχούς καὶ ὠραίας νύμφης. . . καὶ εὐχομαι νὰ ἴδῃ εἰς τὴν ζωὴν της πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας ὡς τὴν σημερινήν !

*
* *

Ἐν ὀμίλῳ φίλων, λόγου γινομένου περὶ μεγάλων καταστροφῶν, ὡς ἡ πυρκαϊὰ τοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης, ἔλεγέ τις.

— Εἰς τοὺς μεγάλους κινδύνους τὸ πλέον σωτήριον ἀπὸ ὅλα εἶνε ἡ παρουσία πνεύματος.

— Ἀκόμα καλλίτερον εἶνε, ὑπέλαβέ τις, ἡ ἀπουσία τοῦ σώματος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ πρῶτον ἤμισυ τοῦ βίου μας διερχόμεθα ἐπιθυμούντες τὸ δεύτερον, τὸ δὲ δεύτερον ποθοῦντες τὸ πρῶτον.

* * Ἐν εἶχομεν πληρώσει εἰσερχόμενοι εἰς τὸν βίον, πόσον θὰ ἐζητοῦμεν νὰ μᾶς ἀποδοθῶσι τὰ χρήματά μας, ὅταν θὰ ἐξερχόμεθα !

* * Ἐκ τῶν βιβλίων τὰ κακὰ μάλιστα εἶνε τὰ ἀφίνοντα τὴν ἰσχυροτέραν ἐντύπωσιν, ὅπως ἐκ τῶν γευμάτων ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν χωνεύονται. Ἐδέσματα, τὰ ὅποια χωνεύονται κλῶς, οὔτε τὰ ἐνομμεῖται τις τὴν ἐπαύριον.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ καιροῦ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Χριστοποῦλου].

Ἡ ἀνοιξ', εἶδες, πέρασε,

Τὸ καλοκαίρι γέραςε,

Χειμῶναςε καὶ πάει.

Καὶ τὴν ἀπηλιτισμένα

Τὰ πρῶην ἀνθισμένα

Τὸ χιόνι τὰ κτυπάει.

Τα χόρτα ἐξηράθησαν,

Καὶ τ' ἀνθος ἐμαράθησαν,

Γυμνώθηκεν ἡ γῆ.

Τὸ κάλλος της ἐσθύθη,

Ἵς τὸ χάος ἐδυθίσθη,

Ἵς τὴ πρώτη του πηγῆ.

Ταλαίπωρη νεότητα,

Ἴδὲ τὴν ματαιότητα,

Τὸ κάλλος ἀπεργάει.

Καὶ τ' ἀνθος τῆς καλῆς μας

Καὶ τρυφερῆς ζωῆς μας

Μονόφορα γερνάει

Λοιπὸν μὴ συναρπάξασαι,

Ἵς τὸ μέλλον μὴ ξεσπάξας,

Μόν' στέργε τὸ παρόν.

Κί' ὅσο ἔς τὸ ἀνθος εἶσαι,

Εὐφραίνου, χαίρε, ζῆσε,

Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν.